

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/320/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210548
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5612210548.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Oľgy Belkovej a JUDr. Františka Potockého v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - zastúpená Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné nám. č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 25. apríla 2013 č.k. 4C/159/2012-36, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom zo dňa 25. 04. 2013 č.k. 4C/159/2012-36 žalobu zamietol. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Súd konštatoval, že v prejednávanej veci si navrhovateľ uplatňuje náhradu majetkovej škody vo výške 125 eur a nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 2.090 eur, a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 25. 08. 2009, teda po uplynutí zákonom stanovenej doby (§ 44 ods. 2 zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučného poriadku) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučného poriadku“) v dôsledku čoho došlo k vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákona č. 514/2003 Z. z.“).

Z obsahu pripojeného spisu sp. zn. 3Er/261/2008 mal súd za preukázané, že dňa 09. 06. 2008 mu bola doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, Exekútorový úrad so sídlom v W., ul. N. č. XX o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na návrh oprávneného Pohotovosť, s.r.o. so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25 proti povinnému W. O. pre vymoženie sumy 23.440 eur s príslušenstvom priznanej oprávnenému vykonateľným rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu Bratislava č. SR 9736/07 zo dňa 11. 01. 2008, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 18. 02. 2008. Výzvou zo dňa 05. 08. 2008 vyzval súd splnomocneného zástupcu oprávneného o predloženie zmlúv o úvere. Okresný súd uznesením zo dňa 30. 12. 2008 č.k. 3Er/261/2008-12 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol v časti o vymoženie úroku z omeškania vo výške 0,25 % dennej z dlžnej sumy 25.200,- Sk od 01. 08. 2007 do zaplataenia, ktoré rozhodnutie bolo zrušené uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 28. 05. 2009 č.k. 9CoE/30/2009-24, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16. 07. 2009. Dňa 06. 07. 2009 bola súdu doručená žiadosť oprávneného o stave konania. Súd vydal vo veci dňa 25.

08. 2009 pod č. 5505*018987 poverenie na vykonanie exekúcie. Okresný súd uznesením zo dňa 02. 12. 2011 č.k. 3Er/261/2008-36 v spojení s doplniacím uznesením zo dňa 24. 07. 2012 č.k. 3Er/261/2008-52 exekúciu zastavil, ktoré uznesenia boli zrušené uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 27. 09. 2012 č.k. 9CoE/53/2012-58. Dňa 07. 09. 2012 bol súdu doručený návrh na prerušenie konania.

Keďže žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná pred 01. 06. 2011, konkrétne dňa 09. 06. 2008, z dikcie ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku potom podľa súdu vyplýva, že po preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu súd do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora vykonaním exekúcie. V predmetnej exekučnej veci bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená súdu dňa 09. 06. 2008, pričom súdnemu exekútorovi bolo udelené poverenie na vykonanie exekúcie dňa 25. 08. 2009. Podľa súdu v exekučnom konaní je súd zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk vymedzených v ust. § 45 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Mcdo/11/2010). Už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je exekučný súd konajúci o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávnený aj bez návrhu (ex offico) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/105/2011). Na základe uvedeného mal súd za to, že exekučný súd konal v predmetnej veci priebežne, bez zbytočných prietahov, pričom s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS 16/2002 samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do vydania poverenia na vykonanie exekúcie vzhľadom na vykonané úkony smerujúce k posúdeniu zákonnosti vedenej exekúcie nie je takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v danej veci vysloviť namietané porušenie práva navrhovateľa na rozhodnutie o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Vzhľadom k tomu, že súd nemal za preukázaný nesprávny úradný postup (existenciu prietahov v predmetnom exekučnom konaní) ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O. s. p.“ tak, že odporcovi, ktorý bol vo veci úspešný, právo na ich náhradu nepriznal, keďže tento si trovy konania nevyčísľil a ani mu žiadne trovy konania zo spisu nevyplývajú.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu.

V odvolaní vytýkal súdu, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. - rozhodoval vylúčený sudca, - súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, - neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, - rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

K dôvodom odvolania bližšie uviedol:

Pokiaľ z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v prítomnosti odporcu a jeho splnomocneného zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O. s. p., preto že sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil, tak poukazuje na to, že podal elektronicky na zverejnenú e-mailovú adresu súdu návrh na zrušenie pojednávania. V tejto žiadosti poukázal na skutočnosť, že súdu boli v návrhu oznámené skutočnosti, pre ktoré sú všetci sudcovia daného okresného súdu vylúčení z pojednávania a rozhodovania vo veci. Na základe týchto skutočností mal súd postupovať podľa ust. §

15 O. s. p. a predložil vec na rozhodnutie predsedovi súdu, a ten vzhľadom na ust. § 12 O. s. p. mal predložiť vec na rozhodnutie o jej pridelení inému súdu. Navrhovateľovi však nebolo vôbec predložené rozhodnutie o vylúčení, resp. o nevyhlúčení sudcov okresného súdu. V prípade nevyhlúčenia sudcov, by sa bol bránil ochrany svojich práv na prejednanie veci pred zákonným sudcom sťažnosťou na ústavnom súde. Bez vydania akéhokoľvek rozhodnutia, bola však možnosť obrany voči prejednaniu veci pred zákonným sudcom odňatá a celkom zmarená. Aj táto okolnosť svedčí, že jeho tvrdenia o vylúčení sudcov súdu, ktorý spôsobil navrhovateľovi škodu, ktorej náhrady sa domáha v tomto konaní sú relevantné a opodstatnené a všetci sudcovia tohto súdu majú byť z konania a rozhodovania vylúčení. Navrhovateľ teda riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti navrhovateľa. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej navrhovateľ uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Je tiež v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že: - názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor z rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; - navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie.

Súd sa podľa navrhovateľa nedostatočne oboznámil s podmienkami za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Vychádzajúc z mylného skutkového stavu súd bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Navrhovateľ tiež tvrdil, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach napríklad navrhovateľ uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Je nepochybné, že tvrdené nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný. Súd bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prieťahy v konaní a nerozhodol o návrhu navrhovateľa v zákonnej lehote. Ako je zrejmé, nesprávny úradný postup exekučného súdu spočíva hneď v niekoľkých skutočnostiach, nie len v jednej z nich. Konajúci súd sa musel preto vysporiadať s všetkými vytkávanými zločkami nesprávneho úradného postupu. V napadnutom rozhodnutí tomu tak nie je, čo robí rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov. Záver súdu, že exekučný súd konal priebežne a bez zbytočných prieťahov z vykonaného dokazovania nevyplýva, práve naopak, prieťahy sú z vykonaného dokazovania zrejmé.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhovateľ žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Preskúmaním veci podľa odvolacieho súdu okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, pričom so záverom z neho vyplývajúcim, tak skutkovým ako aj právnym, sa v plnom rozsahu stotožnil. Inak povedané, prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. V odôvodnení preskúmaného rozsudku sa riadne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V odvolaní navrhovateľ namietal, že uskutočnil podania (obsiahnuté v texte návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť.

Odvolací súd v prvom rade poukazuje na vyjadrenie navrhovateľa na výzvu súdu uviedol, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. okresnému súdu nepodal (č. l. 12 spisu). Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 14. 02. 2013 č. k. 6NcC/147/2013-20 nevyhlásil Mgr. Zuzanu Bajlovú z prejednávania a rozhodovania veci aktuálne vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 4C/159/2012, Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelených vecí len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania vecí, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc 14/2010). Pre účely preskúmanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia navrhovateľa) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.. Aplikáčna prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

Navrhovateľ v súvislosti s postupom okresného súdu v odvolaní namietal: - riadne a včas požiadal o zrušenie (odročenie) pojednávania z dôležitého dôvodu, - nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu ani k dôkazom, ktoré súd vykonal, ani navrhnúť dôkazy.

Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že nariadil na deň 25. 04. 2013 o 08.30 hod pojednávanie. Predvolanie doručil navrhovateľovi a jeho splnomocnenému zástupcovi dňa 05. 04. 2013 ako i

odporcovi. Dňa 24. 04. 2013 došlo súdu vyjadrenie odporcu k návrhu na začatie konania. E-mailom došlým súdu dňa 24. 04. 2013 o 17.45 hod bol doručený súdu zo strany splnomocneného zástupcu navrhovateľa návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu. Okresný súd vec prejednal na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania a splnomocneného zástupcu navrhovateľa (advokáta). Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že neakceptoval žiadosť navrhovateľa a jeho právneho zástupcu o odročenie nariadeného pojednávania z ním uvádzaných dôvodov. Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 14. 02. 2013 č.k. 6NcC/147/5013-20 zákonnú sudkyňu nevytlúčil z pojednávania a rozhodovania danej veci. Uvedené rozhodnutie bolo navrhovateľovi riadne doručené, takže neobstojí jeho tvrdenie, že mu neboli oznámené výsledky procesných postupov sudcu.

Navrhovateľ a jeho splnomocnený zástupca (advokát), ktorí boli na pojednávanie včas predvolaní, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania (§ 115 ods. 2 O. s. p.) sa tohto nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Dôvody uvedené navrhovateľom (objektívne porušenie zásady nestrannosti súdu a sudcu malo spočívať v nedoručení rozhodnutia krajského súdu o vylúčení či nevytlúčení sudcov Okresného súdu Liptovský Mikuláš resp. v neoznámení výsledkov procesných postupov sudcu a súdu v dôsledku čoho trval na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, ktoré bude vedené neustranným sudcom na neustrannom súde) nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 14. 02. 2013 č. k. 6NcC/147/2013-20 nevytlúčil zákonnú sudkyňu Mgr. Zuzanu Bajlovú z pojednávania a rozhodovania veci aktuálne vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 4C/159/2012, ktoré rozhodnutie bolo splnomocnenému zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 05. 04. 2013. Tým si navrhovateľ a jeho splnomocnený zástupca sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom). Podľa odvolacieho súdu okresný súd na pojednávaní vykonal dokazovanie navrhnuté samotným navrhovateľom (č. I. 2 spisu) prečítaním listín z pripojeného exekučného spisu sp. zn. 3Er/261/2008, ktoré preto slúžili ako dôkaz v danom konaní.

Vzhľadom na uvedené neexistoval podľa odvolacieho súdu dôvod pre vylúčenie zákonnej sudkyne Mgr. Zuzany Bajlovej z pojednávania a rozhodovania predmetnej veci a preto nerozhodoval vec vylúčený sudca. Okresný súd v danom prípade vykonal tiež dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a preto postupom okresného súdu nedošlo k odňatiu práva navrhovateľa konať pred súdom.

Ďalej navrhovateľ tvrdil, že nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný, súd nerozhodol o jeho návrhu v zákonnej lehote, bol bezdôvodne nečinný a spôsobil tak zbytočné prieťahy v konaní. Okrem toho nesprávny úradný postup exekučného súdu spočíval v niekoľkých skutočnostiach, nielen v jednej z nich a súd sa mal vysporiadať so všetkými vytýkanými zločkami.

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní tvrdil, že súd prvého stupňa konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, odvolací súd poukazuje na to, že podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku zákonom stanovená lehota na vydanie poverenia nebola dodržaná. Tvrdenie navrhovateľa o tom, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s omeškaním viac ako 38 mesiacov sa však ukázalo ako nepravdivé. So zreteľom na ustálenú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR (II.ÚS 471/2012, I.ÚS 86/02, I.ÚS 70/02, I.ÚS 16/02, I.ÚS 63/00) samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania (na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov). Samotné nedodržanie zákonnej lehoty nemožno vnímať izolovane, oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. Preto je nevyhnutné prihliadať na všetky podstatné okolnosti prípadu, tak ako to správne učinil v tomto konaní aj okresný súd. Keďže nebol splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup) nebol dôvod zaoberať sa ďalšími atribútmi, t.j. príčinná súvislosť, vznik škody.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný odporca, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil, resp. mu ani žiadne trovy nevznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.